

PARAULES DE VIDA

La vida en l'Esperit: el do de consell

Les persones construïm la nostra vida mitjançant les decisions que anem prenent en les diferents situacions en què ens trobem. Quan algú es guia per uns valors o té una opció fonamental que dona sentit a la seua vida, aquesta té coherència interna y cada decisió tindrà sentit. No hi ha cap aspecte de la seua existència que pugui quedar al marge d'ella, per la qual cosa constantment tenim el deure de plantejar-nos què hem de fer per actuar d'acord amb la nostra fe. L'Esperit Sant, mitjançant el do de consell, ens il·lumina perquè a cada moment prenguem les decisions que estan més d'acord amb l'Evangelí.

Aquest do és necessari per diversos motius. En primer lloc, perquè poden haver-hi situacions en les quals no tenim clar què hem de fer. No sempre és possible triar amb claredat entre el bé o el mal; en determinats moments cal decidir entre dos possibles béns a realitzar o entre dos mals a evitar. Hi ha circumstàncies en les quals la consecució del bé que ens agradaria no és possible o en les que, per aconseguir-lo, no es poden evitar certs mals. De vegades cal un discerniment. I això pot ocórrer en tots els àmbits: familiar, social i polític.

El creient sap que la seua vida té un sentit, i que eixe sentit no depèn d'ell. Déu està en el principi

i el terme de la seua existència: hem estat creats per Ell i per a Ell. Les nostres opcions respecten l'ordre de la justícia si ens condueixen a la fi per a la qual hem estat creats i, per tant, si ens acostem a Déu. Aquest principi constitueix el fonament de tot l'actuar moral del cristià. Per això, la primera qüestió en tot procés de discerniment moral és si el que fem ens apropa o ens allunya de la meta a la qual ens encaminem.

A més, en tota decisió on es posen en joc els valors morals, el creient, no sols ha de tindre en

compte el contingut de la seua acció, sinó que ha de ponderar també les motivacions que l'impulsen a actuar d'una determinada manera i la forma de dur-la a terme. Així, per exemple, no es pot utilitzar la religió amb finalitats polítiques; ni emprar la força per a anunciar l'Evangelí; ni imposar la veritat amb mètodes violents. Unes motivacions o uns mètodes no evangèlics en les opcions que els creients i l'Església hem de prendre en determinades circumstàncies, poden ser contraproduents, perquè enfosqueixen el testimoni cristià.

Pel do de consell, l'Esperit Sant ens il·lumina per a contemplar la nostra vida i jutjar sobre les nostres actuacions a la llum de la voluntat de Déu, que és un pare bo que ens estima. Això ens dona claredat en

l'actuar; ompli el nostre cor de confiança i de pau; calma la inquietud que provoquen els dubtes quan la decisió no és fàcil; i ens fa experimentar l'alegria que sent qui actua amb rectitud. Això no implica que tinguem una fórmula màgica per encertar sempre, però és el camí per assumir decisions autèntiques i trobar la llum i la pau, una pau molt major que la comoditat de no decidir perquè no es vol arriscar.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant

Aquestes paraules, referides a l'esdeveniment del dia de la Pentecosta, ens diuen quin fou l'efecte de la vinguda de l'Esperit que Jesús havia promès als apòstols. Així quedava plenament acomplerta l'obra de Jesús.

Durant cinquanta dies, els apòstols disposaren el seu cor. Començant amb l'aparició el capvespre de Pasqua i aquell «Pau a vosaltres... Rebeu l'Esperit Sant» (Jn 20,22). Continuant amb les altres aparicions: «se'ls aparegué durant 40 dies i els parlava del Regne de Déu» (Ac 1,3). El dia de l'Ascensió, abans de retornar al Pare, els recomanà: «Quedeu-

vos a la ciutat fins que sigueu revestits de la força que us vindrà de dalt» (Lc 24,49). Els apòstols, confiats en les paraules de Jesús, romangueren a Jerusalem «amb gran alegria i contínuament eren al temple beneint Déu» (Lc 24,52-53).

Aquests dies, ens diu sant Lluç, estaven reunits amb la Verge Maria, els familiars de Jesús i les dones en fraterna comunió i dedicats a l'oració.

Encara més, llegim a Ac 1,15-26, que els apòstols amb el grup dels creients —unes cent vint persones— mentre esperaven el do promès per Jesús, s'ana-

ren organitzant. I escolliren Maties perquè substituís Judes, malauradament perdut, i completés el nombre de Dotze.

En aquest ambient, el dia de la Pentecosta al matí, el grup de creients rebé l'Esperit Sant: «es trobaven reunits tots junts. De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls varen aparèixer unes llengües com de foc» (Ac 2,1-4). L'escena és descrita amb signes còsmics semblants als de la teofania del Sinai: ventada impetuosa, remor que ve del cel i foc. Signes que par-

len de presència divina i de la transcendència de Déu.

Amb aquests signes, el text ens dirà que els creients «van quedar plens de l'Esperit Sant». Com a conseqüència adquireixen una tal capacitat de comunicació que «tots els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (Ac 2,11).

Dues conclusions al terme del passatge: la vinguda de l'Esperit Sant elimina la confusió de llengües que els homes havien provocat a Babel. I apareix l'horitzó universal de la missió evangèlica.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

La vida en el Espíritu: el don de consejo

Las personas construimos nuestra vida mediante las decisiones que vamos tomando en las distintas situaciones en que nos encontramos. Cuando alguien se guía por unos valores o tiene una opción fundamental que da sentido a su vida, ésta tiene coherencia interna y cada decisión tendrá sentido. No hay ningún aspecto de su existencia que pueda quedar al margen de ella, por lo que constantemente tenemos el deber de plantearnos qué hemos de hacer para actuar de acuerdo con nuestra fe. El Espíritu Santo, mediante el don de consejo, nos ilumina para que en cada momento tomemos las decisiones que están más acordes con el Evangelio.

Este don es necesario por varios motivos. En primer lugar porque pueden haber situaciones en las que no tenemos claro qué hemos de hacer. No siempre es posible elegir con claridad entre el bien o el mal; en determinados momentos hay que decidir entre dos posibles bienes a realizar o entre dos males que evitar. Hay circunstancias en las que la consecución del bien que nos gustaría no es posible o en las que, para conseguirlo, no se pueden evitar ciertos males. A veces es necesario un discernimiento. Y esto puede ocurrir en todos los ámbitos: familiar, social y político.

El creyente sabe que su vida tiene un sentido, y que ese sentido no depende de él. Dios está en el principio y el término de su existencia: hemos sido creados por Él y para Él. Nuestras opciones respetan el orden de la justicia si nos conducen al fin para el que hemos sido creados y, por tanto, si nos acercan a Dios. Este principio constituye el fundamento de todo el actuar moral del cristiano. Por ello, la primera cuestión en todo proceso de discernimiento moral es si lo que hacemos nos aproxima o nos aleja de la meta a la que nos encaminamos.

Además, en toda decisión donde se ponen en juego los valores morales, el creyente, no sólo debe tener en cuenta el contenido de su acción, sino que ha de ponderar también las motivaciones que le impulsan a actuar de una determinada manera y el modo de llevarla a cabo. Así, por ejemplo, no se puede utilizar la religión con fines políticos; ni emplear la fuerza para anunciar el Evangelio; ni imponer la verdad con métodos violentos. Unas motivaciones o unos métodos no evangélicos en las opciones que los creyentes y la Iglesia hemos de tomar en determinadas circunstancias, pueden ser contraproducentes, porque oscurecen el testimonio cristiano.

Por el don de consejo, el Espíritu Santo nos ilumina para contemplar nuestra vida y juzgar sobre nuestras actuaciones a la luz de la voluntad de Dios, que es un padre bueno que nos ama. Esto nos da claridad en el actuar; llena nuestro corazón de confianza y de paz; calma la inquietud que provocan las dudas cuando la decisión no es fácil; y nos hace experimentar la alegría que siente quien actúa con rectitud. Ello no implica que tengamos una fórmula mágica para acertar siempre, pero es el camino para asumir decisiones auténticas y encontrar la luz y la paz, una paz mucho mayor que la comodidad de no decidir porque no se quiere arriesgar.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Celebració de la Vetlla Pasqual a la Catedral

El dia 3 d'abril, Dissabte Sant, vam celebrar a la Catedral la Vetlla Pasqual, conjuntament amb les parròquies de Sant Blai i Sant Jaume. Presidida pel Sr. Bisbe, fou concelebrada per Mn. Josep M. Membrado i Mn. Pascual Centelles. La Resurrecció de Jesús és l'esclat de vida, la llum que resplendeix en la foscor. És la gran festa de l'any litúrgic.

La celebració consta de quatre parts: la del Foc, la de la Paraula, la del Baptisme i la de l'Eucaristia. La benedicció del Foc es va fer a l'interior de la catedral al davant de la porta principal, on només es van aplegar el Sr. Bisbe, els concelebrants i algunes persones que havien d'ajudar en la celebració. Tots els fidels vam romandre als nostres llocs. Primer, el Sr. Bisbe beneí el Foc. Després marcà el Ciri Pasqual amb una creu. Il·luminats pel Ciri Pasqual van desplaçar-se fins al presbiteri. En arribar al presbiteri es van encendre els llums de la Catedral. Tot seguit, Joan Redó proclamà el Pregó Pasqual, que és una invitació a l'alegria de la Pasqua i una síntesi de la història de la salvació.

Després de l'homília vàrem cantar les lletanies dels sants. El Sr. Bisbe beneí l'aigua i va introduir

hi el Ciri Pasqual. Van pujar al presbiteri els pares i padrins de Maia, la xiqueta que havia de ser batejada i va tenir lloc la renovació de les promeses del baptisme.

Abans de la benedicció final, el Sr. Bisbe ens desitjà una feliç Pasqua de Resurrecció, i donà l'enhorabona als pares de Maia.

Donem gràcies a Déu per la celebració solemne de la Vetlla Pasqual. Que el Senyor ens ajude a viure la Pasqua de Resurrecció amb el desig d'estimar-lo més cada dia.

Maria Joana Querol Beltrán

Celebració de la Missa Estacional de Pasqua a la Catedral

El diumenge 4 d'abril, el Sr. Bisbe presidí a la Catedral la Missa Estacional del Diumenge de Pasqua, concelebrada pel Capítol Catedral. Van assistir a la celebració les autoritats locals de l'Ajuntament i la presidenta i membres de les Confraries de Setmana Santa. Com en totes les celebracions de Setmana Santa, els cants foren a càrrec de Mn. Víctor Cardona a l'orgue, i Joan Redó els va dirigir.

A l'acabament de la celebració, el Sr. Bisbe va impartir la benedicció amb indulgència plenària. Tot seguit vam cantar *Regina coeli* i el cant final fou *Germanus, avui és un dia gran*. Que visquem l'alegria de la Pasqua. Crist ha ressuscitat!

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

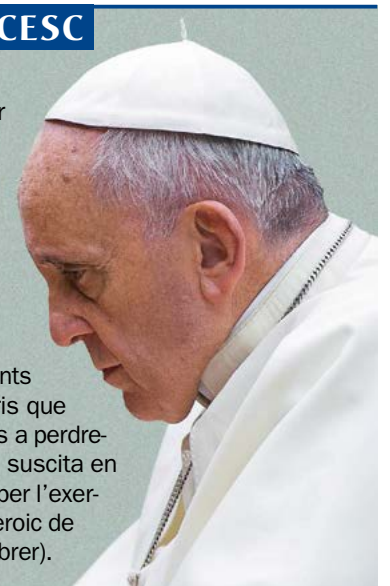
@Pontifex: «La pressa de voler tot i ara mateix no ve de Déu. Si ens afanyem per l'ara mateix, oblidem el que roman per sempre: seguim els núvols que passen i perdem de vista el Cel» (16 de febrer).

@Pontifex: «El dejuni, l'oració i l'almoïna, tal com els presenta Jesús en la seva predicació (cf. Mt 6,1-18), són les condicions i l'expressió de la nostra conversió» (19 de febrer).

@Pontifex: «Senyor, Déu nostre, concedeix-nos als cristians que visquem l'E-

vangeli i puguem reconèixer a Crist en cada ésser humà, per a veure'l crucificat en les angoixes dels abandonats i oblidats d'aquest món, i ressuscitat en cada germà que s'aixeca» (20 de febrer).

@Pontifex: «L'exemple de tants metges i operadors sanitaris que han arriscat la seva vida fins a perdre-la a causa de la pandèmia, suscita en tots nosaltres viva gratitud per l'exercici generós i, a vegades, heroic de la seva professió» (20 de febrer).

Comencen les obres de neteja i restauració de la façana principal de la Catedral de Tortosa

La neteja i restauració de la façana principal de la Catedral de Tortosa van començar el 15 d'abril. El Bisbat ha adjudicat les obres a l'empresa EMR per un import de prop de 500.000 €, i ha licitat el projecte per 600.000 €, plantejat en sis fases pel seu alt cost, però les subvencions del Ministeri de Foment (60%), els ajuts de l'Ajuntament de Tortosa (45.000 €), la Diputació de Tarragona (45.000 €) i la Conselleria de Cultura (24.000 €) ha animat a fer l'obra completa. El termini d'execució és d'un any.

A la façana de la Catedral no s'ha fet mai cap manteniment, a excepció d'algunes reparacions després de la Guerra del Francès. El projecte per restaurar-la i netejar-la és dels arquitectes Carles Brull i Andreu Alfonso i el restaurador Manel Iglesias. Al procés de licitació es va convidar sis empreses que treballen habitualment amb la Diòcesi.

«És una obra important per a la Diòcesi de Tortosa i per al patrimoni de les Terres de l'Ebre», ha destacat el bisbe Enrique Benavent en roda de premsa. «Transformarà totalment la imatge a la qual estem acostumats de la façana de la Catedral. Quan estigui acabada la veurem com es va projectar, però que per a nosaltres serà com nova».

El projecte preveu reparar rejunts, consolidar els paraments de pedra més degradats, hidrofugar determinades zones molt exposades a l'aigua de pluja, i aplicar biocides per a evitar el creixement de plantes i colonitzacions biològiques. També se substituiran i protegiran algunes fuste-

ries i reixes amb problemes d'oxidació i corrosió; parts malmeses i trencades; o les que tenen un aspecte poc apropiat per a un edifici com la Catedral. Es revestiran les tres portes de la façana amb plaques de llautó daurat que representaran una al·legoria a les cintes de la Mare de Déu. A l'altura de la vista dels passejants, s'inscriurà en llatí el relat del lliurament de la Cinta. A més, hi ha diferents patologies que cal solucionar i que els arquitectes han detallat

minuciosament en el projecte. La part més afectada és l'extrem sud. Les cares laterals i posteriors del cantó nord són les que presenten millor conservació.

La façana de la Catedral de Tortosa es va aixecar entre el 1620 i el 1757. És un projecte inicial de Martí d'Abària en estil barroc, amb diverses adaptacions posteriors durant el procés de construcció. L'edificació completava en planta el temple gòtic iniciat el 1347, que es va bastir sobre

l'antiga seu romànica. Està inspirada en exemples de l'arquitectura romana del segle XVI, com la Basílica de Sant Pere del Vaticà. No es va acabar, segons alguns estudiosos, per falta de diners i perquè l'exèrcit va prohibir que s'acabés d'aixecar la part superior, que preveia dues grans torres, perquè s'interposava en la línia de foc dels canons del castell de la Suda. Altres apunten que es va tèmper que els fonaments no suportessin l'estructura.

AGENDA

► **Dilluns 24**, l'Aldea, a les 12 h, Missa, festa de la Mare de Déu de l'Aldea.

► **Dissabte 29**, Amposta, Monestir Sagrat Cor, a les 16.30 h, Jornada Pro Orantibus. / Amposta, parròquia l'Assumpció de Maria, a les 19.30 h, confirmacions.

► **Diumenge 30**, Rasquera, a les 11.30 h, confirmacions. / Ginestar, a les 12.30 h, confirmacions.

* *Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.*

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ **Dilluns** [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / SI 86 / Jo 19,25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església; Maria Auxiliadora; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, màrtirs; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. ■ **Dimarts** [Sir 35,1-15 / SI 49 / Mc 10,28-31]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ **Dimecres** [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / SI 78 / Mc 10,32-45]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma,

1595), prev., fundador de la Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. □ **Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Un decret recent de la Congregació per al Culte proposa aquestes lectures per a l'any B: Jr 31,31-34 (o bé: He 10, 11-18) / SI 109 / Mc 14,12a.22-25]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. ■ **Divendres** [Sir 44,1.9-13 / SI 149 / Mc 11,11-26]. *Lleida*: □ Dedicació de la Catedral. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Sant Felip Neri, (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; san-

ta Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador.

29. ■ **Dissabte** [Sir 51,17-27 / SI 18 / Mc 11,27-33]. *Urgell*: □ Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell. *Tortosa*: ■ Sant Pere Màrtir Sans, bisbe de Foquien i mr. a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic. Beat Feliu de Nicòsia, rel. caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs.; sant Pau VI, papa.

30. □ **Diumenge vinent**, la Santíssima Trinitat (lit. hores: de la solemnitat) [Dt 4,32-34.39-40 / SI 32 / Rm 8,14-17 / Mt 28,16-20]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-ileonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; sant Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sabaste, bisbes, i Macrina); *Sant Feliu de Llobregat*: □ Beat Pere Tarrés (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev. de la diòcesi de Barcelona.

Diumenge de Pentecosta (B)

COMENTARI

Els fruits de l'Esperit són amor, goig, pau, paciència...

Encara que en puguem donar alguna definició, segur que coneixem millor qui és l'Esperit Sant si compremem què és el que fa en els apòstols (i en nosaltres). Així a l'evangeli diu Jesús: *Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, donarà testimoni de mi. I vosaltres també en donareu testimoni.* Per tant, l'Esperit Sant dona força, ens defensa i ens ensenya la veritat. *Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera.* Només amb l'Esperit podem conèixer l'autèntica veritat de Jesús.

I a la primera lectura llegim: *Se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es posaren sobre cadascun d'ells.* Una de les missions fonamentals dels apòstols és predicar; per això tenen una llengua de foc. Diu també el llibre dels Fets: *Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua.* El llenguatge de l'Esperit, que és el llenguatge de l'amor, es fa accessible a tothom: *Tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.* I es parla de disset pobles diferents! La incomprensió o confusió de Babel on tots, parlant la mateixa llengua, no s'entenen, es converteix, amb la vinguda de l'Esperit Sant, en comprensió del missatge dels apòstols en una multiplicitat de llengües.

I Pau ens recorda també de forma clara els fruits de l'Esperit Sant: *l'amor, el goig, la pau, la paciència, la bondat, la fidelitat, la mansuetud, la sobrietat.* Però no s'esgoten aquí els fruits de l'Esperit. En canvi, els fruits de la carn (*la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn*) són: *fornicació i altres desordres, idolatria, malefícis, enemistats, discòrdies, gelosies, enrabades, rivalitats, divisions, sectarismes, enveges, excés de beure, orgies i coses semblants.* Quins són els fruits que donem nosaltres: unió, pau, alegria, paciència, confessar amb valentia el Crist; o més aviat semblem dividit, egoisme, enveja, rivalitats, covardia, mentides...? Seguim la carn o l'Esperit?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra. O bé: Al-leluia.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R. Si els retireu l'alè, / expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplabafueramente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfília, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra. O bien: Aleluya.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grandes eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».